

Prava ljubav

Da li je bolje da zavoliš nekog koga ti srce ne voli,
ili da pustiš srce da voli, a dušu spremaš za tugu, za boli?
Da li si srećan ako sa nekim imaš život miran,
ili kad osećaš da pored nekog letiš, a vetra ima, let je nemiran?

Da li znaš koliko vredi tren kad ruka ti drhti u nečijoj ruci,
a ne kad nekog pod ruku držiš, po razumu, pedigreu, po preporuci?

Da li oni sati kada se do neba zaljubiš,
isto traju kao oni kad nekog samo ljubiš?
I da li želja da nešto večno traje
ostaje u tebi i kad sve nestaje?

Nula nikad nije ni minus ni plus
i zato je nula, jer nema srce, nema puls.
I tako u svom miru misliš da srećan si, imaš sve,
a ja za nemir živim, navučen na svog srca damare.

I najsrećnije trenutke spreman sam tugom da zamenim,
to je moj život, neću nikad to da promenim.
I nek traje zauvek ili možda dan samo,
za taj osećaj spremni smo život da damo.

Mogu sve sa tobom, bez tebe ne želim ništa.
Nisam rođen za kompromise, ne krijem srce u skloništa!
I ako se ikad nešto desi, ova ljubav nestane,
ako postanemo obicni k'o drugi, ruka teška nam postane
i ako ikad uspeš da vidiš kraj – odmah idi, kreni!
Ne možemo mi nikad biti nule, nismo za to Bogom spojeni!

Marko Milošević